

## GEZOCHT: REGERING MET OOG VOOR HET ALGEMEEN BELANG

Een regering met zin voor het algemeen belang hoeft niet bang te zijn voor verkiezingen op korte termijn, zegt **KOEN ALGOED**.

Het is normaal dat in tijden van recessie de begroting roder kleurt. De ontvangsten van de overheid zijn kleiner, de (werkloosheids)uitgaven zijn groter. De begroting 2009 wordt daarom geen grand cru. Maar de huidige financiële en economische crisis werd door de regering-Leterme-Reynders handig als bliksemafleider gebruikt. De regering heeft de federale begroting op ramkoers gezet, zowel op korte als middellange termijn.

In het Fortis-dossier was het de ambitie van de regering-Leterme-Reynders om minderheidsaandeelhouder te worden van een buitenlandse financiële instelling. De regering schermde met het belang van de kleine spaarder en de werknemers van Fortis Bank om Fortis Bank onverwijd aan BNP Paribas te verkopen. Maar het kan toch niet de kernzaak van een Belgische overheid zijn de kapitaalstructuur van een buitenlandse bank te verbeteren? Nu dreigt de belastingbetaler niet alleen te moeten opdraaien voor de te verwachten schadeclaims als gevolg van het miskenen van de rechten van aandeelhouders, maar ook voor de koopjesprijs waartegen de regering Fortis Bank bereid was te laten gaan. Sowiezo is het geen moment om te verkopen.

Bovendien is Fortis Bank van een knol een citroen geworden. De regering heeft terecht de kapitaalstructuur van Fortis Bank verstevigd en een deel van de risicovolle producten bij Fortis Groep ondergebracht. De aandeelhouders zijn immers mee verantwoordelijk voor de te risicovolle investeringen van Fortis Bank.

Daarnaast moet de regering inderdaad op zoek naar een nieuw management voor Fortis Bank. Dat kan via het aantrekken van een minderheidsaandeelhouder of van experts van buiten de Fortis Bank. De ambities van de bank kunnen ook het best bijgeschroefd worden. Maar niet getreurd. Een kleinere Fortis Bank is wellicht in het belang van de huidige en toekomstige klanten,

meer bepaald de kleine en middelgrote ondernemingen. Als de financiële en economische storm is gaan liggen, kan de overheid haar aandelen verkopen aan Fortis Groep, desnoods tegen een redelijk rendement voor de kapitaalbreng van de overheid in plaats van de marktprijs. Dat om de misleide aandeelhouders toch iets te gunnen.

Maar niet alleen een buitenlandse financiële instelling mag een hold-up plegen op onze openbare financiën, ook de sociale partners en de gemeenschappen maakten gretig gebruik van de zwakke regering-Leterme-Reynders om de federale kas verder loeg te halen.

### Dit land is beter af met geen nieuwe regering (à la) Leterme-Reynders

In een interprofessioneel akkoord zou een regering de belangen van de mensen zonder werk moeten verdedigen. Nu was de regering-Leterme-Reynders van plan loonsverhogingen te sponsoren die economisch niet te verantwoorden zijn. Ook andere geplande lastenverlagingen belasten alleen maar het budget. Gegeven het minimumloon moeten laagproductieve banen, veelal van oudere werknemers, worden gesubsidieerd, niet de ploegen-of nachtarbeid. Dergelijke particuliere maatregelen verhogen in globlo de werkgelegenheid niet. Zoals we ook niet mogen vergeten dat het systeem van tijdelijke werkloosheid een transfer van efficiënte naar inefficiënte bedrijven inhoudt, en dus zeker geen verdere aanmoediging behoeft. De intercommunautaire dialoog probeert via partiële akkoorden de weg te effenen naar een globaal akkoord na de verkiezingen van 7 juni 2009. Maar de gewesten dreigen de strop van de budgettaire meerkosten van de vergrijzing rond de nek van de fede-

rale overheid nog nauwer aan te halen. Zo stelt een partieel akkoord voor dat de gewesten een bonus krijgen in geval van goede werkgelegenheidscijfers. Op die manier dreigen de budgettaire winsten als gevolg van hogere werkgelegenheidsgraden evenwel door de neus van de federale overheid te worden geboord. En zonder malus blijft de federale overheid opdraaien voor te lage werkgelegenheidsgraden. Nochtans dragen ook de gemeenschappen en gewesten hier een verantwoordelijkheid, vermits ze bevoegd (willen) zijn voor arbeidsbemiddeling en (initieel) opleiding en vorming. Sommige deelakkoorden zijn dan ook best geen voorafname op een algemene herziening van de financiering van gemeenschappen en gewesten in dit land.

Het hoeft dan ook geen verwondering te wekken dat de regering-Leterme-Reynders als ambitie had geformuleerd pas vanaf 2012 weer een begroting in evenwicht te hebben. Met andere woorden, het zou pas de volgende regering zijn, als het van Leterme afhangt, die de overheidsfinanciën structureel moet saneren en ons land (nog maar eens) voorbereiden op de meerkosten van de vergrijzing.

Het klopt dat de regering-Leterme-Reynders lamentele overheidsfinanciën heeft geërfd van de regering-Verhofstadt-Reynders. De federale overheids-schuld is gestegen van 251 miljard euro eind 1999 tot 264 miljard euro eind 2007. Maar het is even schuldig verzuim de overheidsfinanciën de komende jaren niet structureel gezonder te maken.

Dit land is dan ook beter af met geen nieuwe regering (à la) Leterme-Reynders. De paradox is dat een regering met zin voor het algemeen belang, niet bang voor verkiezingen op korte termijn hoeft te zijn. Als die dan nog nodig zullen zijn.

Koen Algoed doceert economie aan HU Brussel en KU Leuven

## DE MAN OP DE MAANDAG

OSCAR VAN DEN BOOGAARD



### HOMO-RIDICULISERING

Alles moet kunnen, maar moet daarom alles ook? Waarom moet de kerststal roze geschilderd worden en waarom moeten twee Jozeffen, boven het roze kindeke Jezus gebogen, elkaar verliefd in de ogen kijken? En waarom die twee potteuze Maria's, die de handen niet van elkaar af kunnen houden? Heeft dat iets met homo-emancipatie te maken? Ik zou het eerder homo-ridiculisering noemen.

Je zou denken dat mensen die zich wegens hun seksuele voorkeur hebben moeten bevrijden van de verwachtingen van de familie en samenleving, daarna ook vrije mensen zouden blijven. Ik heb nooit begrepen dat homoseksuelen hun zelf veroverde vrijheid onmiddellijk weer willen inruilen voor homoclichés in een homogetto.

Ik kon als adolescent met homoseksuele gevoelens nooit een voorbeeld in de media vinden van een normale homo, iemand met wie ik me wilde identificeren, een normale kerel die voor zijn gevoelens uitkwam zonder in de eerste plaats homoseksueel te zijn. Alle bekende homo's leken een nichterig rolletje te spelen. Ik wilde niet zo zijn en hield mijn gevoelens daarom nog lang voor de buitenwereld verborgen. Wat heeft die roze kerstmarkt in Amsterdam in godsnaam voor z'n behalve dat het clichébevestigend is, ongeïnspireerd en bloedirriterend? Het doel van Pink Christmas is Amsterdam opnieuw op de kaart te zetten als *gay capital*. Het is ontstaan vanuit de gedachte dat er in de wintermaanden in Amsterdam te weinig valt te beleven voor homo's en lesbo's. Wat een belachelijk idee. Kunnen die alleen maar aan hun trekken komen in een kerststal met leatherboys en travestieten?

Pink Christmas-organisator Frank van Dalen heeft zich met een 'godslasterlijke kerststal' de woede op de hals gehaald van christelijke organisaties en talrijke niet-christelijke homo's. Hij wil met zijn evenementen 'homoseksualiteit zichtbaar maken'. Het enige wat hij zichtbaar maakt, is een bepaald soort homoseksualiteit waarmee de meeste homo's tegen wil en dank geïdentificeerd worden. Ik moet vaak aan overaccepterende hetero's duidelijk maken dat ik niet fulltime met een kwast de wereld roze verf. Al die gillende body-builders op praaivagons tijdens de Gay Pride stigmatiseren de homo's die zich niet willen opsluiten in een exclusieve homowereld en op zoek zijn naar normaliteit.

Van Dalen: 'Ik ken de klachten. We zouden provoceren: doe toch normaal, wordt ons gezegd. Bedoelt wordt dan dat we toch vooral heel erg hetero moeten doen. Want helaas is het nog steeds zo dat homo's en lesbo's alleen worden getolereerd zolang hun seksualiteit niet zichtbaar is.' Los je dat op door in nichterige clichés te vervallen? Het enige wat je door dit soort carnavaleske acties bewerkstelligt, is dat homo's alleen maar geaccepteerd worden als ze zich als dwaze clowns gedragen. Homo's die niet sterken in hun schoenen staan, vervallen al te makkelijk in dit clichégedrag en ruilen de ene onvrije wereld voor de andere in.

Van Dalen vergelijkt zijn kerstshow met het multiculturele Kwakoefestival in de Amsterdamse Bijlmer en het Caribisch carnaval in Rotterdam. Help je de homo's door ze door middel van folkloristische kitch te stigmatiseren?

Ik vind de twee Jozeffen niet kwetsend omdat het een kerstverhaal verbastert, maar ik vind ze wel stomvervelend omdat het beeld van homo's ermee wordt aangetast. Ze worden ermee geïnfantiliseerd en dom gemaakt.

Alsof ze zich niet kunnen identificeren met een vader en een moeder en een kind in een kribbe? Is dat soms niet universeel genoeg? Iedere homo heeft een vader en een moeder gehad en iedere homo was ooit een baby in wikkels. Kerstfeest gaat over menswording, over zijn wie je bent, iedere man en vrouw, welke huidskleur of seksuele voorkeur moet zich met een vader, moeder en kind kunnen identificeren. Het moedwillige provoceren met clichés is de tweede natuur geworden van de meeste homobewegingen. Zonder zijn ze waarschijnlijk bang te veel te normaliseren en zichzelf overbodig te maken. Het is al even zelf als hardnekkige feministen die nog steeds roepen dat het mannelijk geslacht lijkt op een gevaarlijk mes. Echte emancipatie is jezelf te kunnen zijn zonder dat altijd van de daken te hoeven schreeuwen. De homobeweging heeft dat door jarenlang vechten en ludieke acties voor jongere generaties mogelijk gemaakt, misschien moeten ze zich opnieuw bezinnen over de voortaan te volgen methode. Ik hou van mannen en vrouwen - hetero of homo - die zichzelf niet in getto's ophouden of zichzelf stroomlijnen naar opgelegde codes. Mensen die op zoek zijn naar hun authenticiteit en onafhankelijkheid en anderen daar niet per se mee lastig hoeven te vallen.

Oscar Van den Boogaard is schrijver.

De man op de maandag verschijnt wekelijks op maandag.

ONLINE  
www.standaard.be/maandagman

## HOE CORRECT KUN JE ZIJN IN TIJDEN VAN OORLOG?



Juridische en politieke analisten beleven hoogdagen, zegt **GEERT NOELS**, maar intussen kampt het bedrijfsleven met een levensbedreigende crisis.

De regerings-crisis is hét thema van de dag. Zelfs de *Financial Times* zet België op de eerste bladzijde. De juridische en politieke analisten beleven hoogdagen. En terwijl brieven van Cassatie, hoven van beroep en andere instanties tegen het licht worden gehouden, is er nog een economische realiteit.

De gretigheid van de politieke analisten om dit als een interessante casus te bekijken voor de toetsing van de scheiding van de machten, steekt schril af tegen de crisis in de economie en de voort-

durende financiële paniek.

Het lijkt alsof er twee werelden zijn. Er is de ene waarin zich een toneel aspect van intrige, immobilitisme, wollige taal en zelfs cynisme. In de andere wereld heerst onzekerheid, zelfs paniek over het wegvallen van zekerheden en stabiliteit. In de reële economie is er een crisis die het best te vergelijken is met een soort oorlogssituatie. Daar is weinig tijd voor vriendelijkheid en lange reflectie. De bedrijven die overleven, zijn degene die snel ingrijpen en niet afwachten tot het water aan de lippen staat. Arcelor, BASF, Umicore, BeKaert hebben ongemeen snel moeten ingrijpen. Daarbij zijn ook

blutsen en builen gevallen, en werden niet alle regels perfect gevolgd. Het was dat, of een levensbedreigende situatie voor de onderneming.

Een interessante vraag is dus in hoeverre we voor 100 procent correct kunnen zijn in de scheiding der machten. Mag het zo ver gaan dat het ook decennia durende economische schade tot gevolg kan hebben? Moet er geen rekening mee gehouden worden dat dit geen normale periode is, en dat een regering vooral het algemeen belang moet kunnen dienen?

Geert Noels is hoofd-econoom van Petercam